

Борба

1967

5

АВГУСТ
СЪБОТАОРГАН НА ОКРЪЖНИЯ
КОМИТЕТ НА БКП.
НА ОКРЪЖНИЯ НАРОДЕН
СЪВЕТ И ОКРЪЖНИЯ
КОМИТЕТ НА
ОТЕЧЕСТВЕНИЯ ФРОНТ
ВЕЛИКО ТЪРНОВО

Брой 94

(2285)

ГОДИНА XXIV

Цена 2 ст.

СНОЩИ ПО ТЕЛЕКСА
ПРИЕХМЕ:

РАЗМЯНА НА РАТИФИКАЦИОННИ ДОКУМЕНТИ МЕЖДУ БЪЛГАРИЯ И СЪВЕТСКИЯ СЪЮЗ

МОСКВА, 4 август (БТА) — Днес в Москва зам.-министърът на външните работи на СССР Леонид Иличов и българският посланик в СССР Стоян Гюров извършиха размяната на ратификационните документи на договора за дружба, сътрудничество и взаимна помощ между България и Съветския съюз, подписан в София на 12 май 1967 година.

Подчертавайки международното

значение на оговора, Л. Иличов заяви: „Този договор надхвърля рамките на двустранните отношения. Той е принос в укрепването на световната социалистическа общност. Той е принос в усилията да се осигурят спокойствие и мирът на Балканите и в Европа, да се утвърждават идеите на дружбата и прогреса в целия свят“.

Декларация на ЦК на ГКП

БЕРЛИН, 4 август (кор. на БТА) — В последния си брой вестник „Фрайес фолк“, орган на Централния комитет на Германската комунистическа партия, публикува декларация на Централния комитет по случай 11 години от противоправната забрана на партията от страна на бонския режим.

Централният комитет констатира, че казва в декларацията, че

движението за отмяна забраната на ГКП взема все по-широки размери. Представители на най-различни обществени слоеве на страната заявяват, че федералната република се нуждае от легална Комунистическа партия, от партия, която се бори безкомпромисно срещу шовинизма и милитаризма, за демократичните, социални и културни интереси на населението.

Голям пожар във Франкфурт

БОН, 4 август (БТА) — В два часа след полунощ местно време във Франкфурт на Майн избухнал голям пожар в един склад за изкуствени торове. Според съобщения на осведомителните агенции в склада се намират 13 000 тона изкуствени торове. След шестчасова борба с огнената стихия пожарът бил потушен. Местните жители, живущи в съседство със склада, били предупредени по радиото и телевизията да стоят далеч от мяс-

тото на пожара, тъй като облаците дим, образували се от пожара, съдържали смъртоносен газ — азотен оксид, отдалечи се от горящите нитрати. На около шест мили югоизточно от местото на пожара се намира американска военновъздушна база, а малко по-надалеч гражданско летнище. Причините за пожара, щетите от които възлизали на седем милиона марки (1 750 000 долара), били неиз-

НОВИНИ НАКРАТКО

● МОСКВА — По покана на ЦК на КПСС вчера тук присигна делегация от ръководни дейци на партията Судански съюз на република Мали. Тя ще се запознае с живота и успехите на съветския народ и с работата на партияните организации на КПСС.

● РИМ — 60 хиляди души се от италианската консервативна промишленост започнаха днес общонационална 24-часова стачка. Те искат да се сключи нов трудов договор, който да държи сметка за техните интереси.

● ИСТАНБУЛ — 7-хилядният персонал на дружеството за застраховане на работници в Турция започна стачка в подкрепа на искането за по-големи заплати и по-добри трудови условия.

Ето вече един месец продължава стачката в текстилната фабрика в Иедикуле (в района на Истанбул). Стачниците искат увеличение на заплатите.

● БУКУРЕЩ — Министерството на външните работи на СРР К-

Мънску и министърът на външните работи на ГФР В. Браунт подписаха вчера споразумение за техническо-икономическо сътрудничество между Румъния и ГФР. Споразумението предвижда развитие на сътрудничеството между румънски предприятия и западногермански фирми в производството и пласмента на продукция, преди всичко на машини и съоръжения. Ще бъдат разменени техническа документация, лицензи и образци от стоки.

● ДЕЛХИ — Заместник-министърът на външните работи на Индия Рамасвами е заявил вчера в горната камара на индийския парламент, че към 1 юли тази година населението на Индия е възлизало на 511 300 000 души.

● ЛОНДОН — Вчера Министерството на външните работи на Либия е издало официална декларация, в която се казва, че „всички британски бази в Либия ще бъдат евакуирани през следващите шест месеца“, съобщават осведомителните агенции.

● БРАЗАВИЛ — Президентът на Конго (Киншаса) генерал Мобуту е подписал вчера декрет за изгонване от страната на трима кореспонденти на американската информационна агенция Асошиейтед прес. Тези кореспонденти са разпространявали тенденциозна информация за положението в Конго.

● АНКАРА — Според съобщения на турския печат, гръцкото правителство е изпратило от своя страна до турското правителство срещу „постоянното нарушаване на гръцкото въздушно пространство от турски реактивни самолети“, които провеждали контролни полети. В нотата си гръцкото правителство добавяло, че занаят срещу такива самолети ще бъде откриван огън.

САМО ОБИЧ НЕ СТИГА

Проходът на Републиката!.. Хан-боза!.. Димитров!.. Само от пожелателите вестници, семейните албуми и от по-големите братя разбирахме за онова време, когато тези слова са вдигали младите хора на поход за обновяване на родината.

Две десетилетия оттогава. Бригадирско знаме отново се аленее над пътя, който свързва севера с юга, пътя, който преди нарекли и младежки.

Дали и тогава е имало такава романтика, дали същите мисли са тревожили тези, които ни предадоха знамето — то ва не знаем. Тогава се раждахме.

Сега нашият живот е пълен с динамика, с напрежение, с труд и дружба. И гордост изпълва съществата ни. Защото се връщаме назад през годините. И гледаме напред. За да предадем знамето чисто, огнено. Както те ни го предадоха.

Пред мене неволно изплуват образи. Ето моята връстница Мария Елефтерова (на снимката). Дъщеря на Горна Оряховица. Мога ли да си я представя по друг начин. Само пред пилоната. Развълнуваните и ръце опъват въжета. Знамето се рее нагоре високо, към лазурното небе. И нашето младежко „ура“.

Не всички могат да общуват със знамето. Най-достойните. Най-трудолюбивите. Всеотдайните. Червеното знаме!

Такава е Мария, заместник-командир по политическата част на трети отряд, на който понякога завидяхме. На светлите очи, на лъчезарната усмивка, на бригадирските отличия може би. Не зная.

Ето и Ваня Петкова и Васил Велков от втора чета на трети отряд (снимката на 2 стр.). Какво ли пак си говорят! Ваня много се възнува на кой обект ще работи. Дали на паветата, или ще насипа ва пътек, О, тя много обича да си „нирае“ с пътека или с пръстта. Дано и се усмихне щастие!

(Следва на 2 стр.)

С ПОМОЩТА НА НОВАТА ТЕХНИКА

В консервния комбинат „Панайот Цвикив“ — Горна Оряховица тази година на техническия прогрес беше дадена зелена улица. Пристъпи се към въвеждането на нова и по-високопроизводителна техника. Бяха доставени три вакуум-апарата и дозирмашина за конфитюр, автоматична затварячка „Омния“, фасулоустачни машини, пълначи ленти, сортировач за плодове. Доставена и изпробвана беше и етикермашината за кутии, чието ползуване по-рано напълно тепърва ще започне. Пред пускане е линията за беле на праскови.

Благодарение на всичко това седеммесечният план за общата промишлена продукция и за стоковата продукция беше изпълнен. Спрямо първото шестмесечие на миналата година производителността на труда бележи ръст 16,3 на сто.

Не всичко обаче в работата на консервното предприятие заслужава похвала. За шестмесечното доста сериозно е на ръсено съотношението на производителността на труда и на средната работна заплата — с 9 пункта в полза на работната заплата. Особено отрицателно влияние е оказала манипулацията на болния лук. Защото само за второто тримесечие планът за производствена работна заплата е изпълнен 111,5 на сто, а за средната работна заплата — 106 на сто. Това съотношение вече е добро.

Сега ръководството на предприятието си е поставило за задача да затвърди успехите в производствена работна заплата и да ликвидира преразходите от себестойността на продукцията.

Н. Русев

нали, ако навреме беше подадена вода и навреме полети първите култури. От засетите тук 4000 декара царевица втора култура само около 1000 дека са изникнали и то нередовно. Ако тези площи не се ползят един, два и повече пъти, въобще не може да се очаква нищо от тях.

Особено трудно се засажда карфиолът в Овча могила. Не много добре е организирана работата по отглеждането на вървите култури и в Бяла черква, където от 3000 дека царевица за зърно са полети само 850 дека. Тревожно е положението в Караисен. Тук градушката нанесе големи поражения, засети са големи площи с царевица, а са полети едва 600 дека.

Успешното отглеждане на вървите култури зависи най-вече от добрата организация по тяхното обработване, подхранване и напояване, от конкретното и непосредственото ръководство на управителните съвети на ТКЗС и специалистите, на общинските партийни комитети. Решаваща роля тук трябва да изиграят и поощренията в заплащането. Материалните стимули е наложително да намалят своето конкретно проявление, за да се постигнат по-високи производствени резултати.

Райчо ПЕНЧЕВ

от Окръжния комитет на БКП

Генчо МУСИНСКИ

от редакцията на в. „Борба“

Какво показва една проверка

ПРЕОДОЛЯВАТ ЛИ СЕ ЗАГУБИТЕ ОТ ПРИРОДНИТЕ БЕДСТВИЯ

Селското стопанство винаги е изложено на капризите на природата и често понася неизбежни загуби. Особено характерна в това отношение е тази година. Само в ТКЗС на окръга бяха засегнати от градушките над 350 000 дека различни култури.

Как се компенсират нанесените щети? Общо в окръга са засети 78 300 дека царевица втора култура, от която 18 600 ще се отгледат за зърно, 4600 дека коришони, 5700

— зелен фасул, 6450 — карфиол и други.

... В думите на главния агроном на ТКЗС — Полски Сеновец Димитър Величков звучи увереност, спокойствие. Може би има основание за това. Голямата задача, кооперативът да произведе за тази година обща продукция за 8 276 000 лева, ще бъде осъществена. Как? Нали щетите, нанесени от градушката, възлизат на повече от 500 000 лв, а от ДЗН

се покриват не повече от 170 000! Изворът на оптимизма на сеновачи идва от големия ръст на вторите култури, за които те ползват изключително площи.

Ако надникнем в тези дни в Полски Тръмбеш, ще видим, че карфиолът, късните домати и зеленият фасул, взети заедно, не достигат 200 дека, докато в Полски Сеновец тази цифра е над 700. Едно такова въздържане е неоснователно и неоправдано.

Може би по-друга ще бъде картината в Долна Липница, ако навреме бяха реконструирани един от основните ка-

тури на Илия Станчев — Кущина. Той е и най-добрият майстор в отглеждането на карфиола. Миналата година продаде го 2100 глави от 20 дека и получи доход средно по над 300 лева от дека.

Полски Тръмбеш, ще видим, че карфиолът, късните домати и зеленият фасул, взети заедно, не достигат 200 дека, докато в Полски Сеновец тази цифра е над 700. Едно такова въздържане е неоснователно и неоправдано.

Може би по-друга ще бъде картината в Долна Липница, ако навреме бяха реконструирани един от основните ка-

Достойни младежки дела

Работническата младеж от Велико-търновски окръг, един на с цялата младеж на Родина, се готви за достойна среща на Единадесетия конгрес на своя съюз, който ще се състои на 22 ноември т. г., за достойна среща на големите празници — 50-годишнината на Октомврийската революция и 23 години от Девети септември 1944 година.

Многобройни са трудовите постижения, които правят чест на младежките производствени единици, на отделни комсомолци. Открояват се младежката пласеро-монтажна бригада от „Багери“ — В-400 при ДМЗ „Червена звезда“ — Дебелец, която има средно изпълнение на трудовите норми 190 на сто, младежката бригада „Металдуг“ при ЗГТ „Металургия“ — Горна Оряховица, младите строители от бригадата на Руса Лазаров при ДСО „Стройуправление“ — Свищов. Те изпълняват дневните си норми за 4 часа и 32 минути вместо за 8 часа, като дават само отлично качество.

Постигнатите успехи дават основание да се възража, че поетите обещания от 56 младежки производствени единици — да изпълнят плановите си до конгреса — ще бъдат осъществени.

ВЕЛИКО ТЪРНОВО—НИШ

- Хубава дружба между градовете братя
- Академичният фолклорен ансамбъл „Оро“ пред концерти в окръга

УТРЕ ВЕЧЕР велико-търновчани ще се срещнат с членовете на академичния фолклорен ансамбъл „Оро“ от град Ниш — Югославия. В летния театър нашите скъпи гости ще изнесат специална музикална програма от народни песни и танци. Това ще бъде не само пореден концерт от програмата на Концертна дирекция, а среща между представители на културната общност от Ниш и гражда ните на Велико Търново.

Вече 4 години двата сръбски джипици — Велико Търново и Ниш — са в близки дружески отношения. Те се обявиха за градове братя. Такавата дружба дава вече своите плодове.

След разменното на делегации, в които участваха представители на Градския комитет на БКП, Градския наро-

ден съвет, обществени организации, след обмяната на опит в областта на партийния и административен живот на два социалистически града, се прие програмата за по-широки културни връзки и взаимни посещения на самодейни и театрални колективи. Гражданите на Велико Търново ще имат възможността няколкократно да видят и чуят отблизо и непосредствено великоделците по съдържание и музика песните на югославските народи, очарователните им танци, така понятията им. Те ще се срещнат и запознаят с талантливите артисти от Държавния нишки театър, ще опознаят и почувствуват по-близко този град и от изложбите, които ще се уредят.

Още през този месец граждани на Ниш ще посрещат наши битов ансамбъл, който

ще занесе полъх на кршничите, несправимо ритмичните български песни и танци. В най-близко време нашата фотоизложба също ще гостува в Ниш. Фотосите, изготвени от художника-фотограф Торос Хорисан, ще покажат удивителните красоти на неповторимия Велико Търново и неговата романтика.

Размяната на такива прояви из областта на културата и изкуството ще допринесе не само за разширяване на връзките между двата града, но ще бъде и по-нататъшен принос за укрепване дружбата между българския народ и народа на Югославия.

Нишкият академичен фолклорен ансамбъл „Оро“ ще бъде гост и на кооператорите от

Танцовият състав на ансамбъла.

село Обединение, пред които, в понеделник, ще покаже своето изкуство. В сряда гостите от Ниш ще изнесат концерт в село Драганово, а в четвъртък — в Горна Оряховица. Идването на ансамбъла, неговото посрещане, концертите му, неизбежно ще се превърнат в ярка манифестация на взаимно желаната дружба.

Нека утре, в топлата летна вечер, на концертите отсрещем сръцата си пред нашите приятели и братя от Ниш и ги дарим с оня чувства, които изпитват хората, свързани с голяма, сръдечна, братска, елаванска дружба.

Невияна ХРИСТОВА
скриптор на Градския народен съвет — Велико Търново

РОДОЛЮБИЕ, ЗАВЕЩАНО ОТ ДЕДИТЕ

„Най-важното за комсомолската дейност сега е: чрез всички средства и форми да се възпитава младежта на пламенно родолюбие, да се внася в работата класово-партийна дисциплина и политическа острота, да се повишава политическата зрелост и бдителност, да се изгражда безкомпромисна ограда към враговете на социалистическото строителство и готовност с цената на живота си да защитават завоеванията на своя народ и родина“.

Из решенията на XVI пленум на ЦК на ДКМС по патриотичното и военно-патриотичното възпитание на младежта.

Песен, превърната в легенда, е героичното ни минало. Разгърнели страници на историята, оставили поразен — необхватно единство на личности и събития, красиви подвизи в името на най-скъпото — род и Отечество. Всяка руина, всеки камък, всяко кълце на родината е съхранило трикълце от праха на забравата: жезлът на величавия дух на българина. Всеки рад има своя песен — хубава и неповторима. И Елена има. Кокетно, стъпено в прегръдките на Балкана, градът пази своята гиздавост от онова време, пази я и се разхубавява. Трудно се забравят чардаците на старите къщи, надвиснали над тесните калдъръмени улици. Българска хубост крият те.

Стъпиш ли в музея, неволно притихваш. Нали тук, в града, се родила и израснала Иларион Макариополски, Хаджи Йордан Брадата, Иван Момчилов, Сава Катрафилов, Петко Тодоров, Стоян Михайловски. В Еленската даскалоливница получиха кръщението си толкова добри народни учители.

Винаги будният интерес на еленчани към родното, към традициите ги събра в салона на читалището. Провеждаше се състезание между комсомолците от Елена и Лясковец. Темата на двубоя обхващаше героичното минало, запознаха се с живота и дейността на героите-ремисисти Стефан Йовчев, Христо Станев, Стефан Петков, срещнаха се с техните близки. Поеха шефство над паметни

ците и паметните плочи, грижливо ги поддържат, поставят свежи цветя. По партизанските пътеки се развиха червените връзки на еленските пионери, а връх Чумерна стана техен любимец.

Комсомолците по дружествено провеждат Ленинови вечери. Лектори разказваха за живота на големия пролетарски вожд. Всяко едно дружество в един от месеците да подготви програма и организира младежко увеселение — беше вписано в плана в началото на годината. Централно място заеха викторините за станалите събития през месеца преди 20—30 години. Незабравима ще остане карнавалната вечер с герои от литературата ни до Освобождението.

Стремим се да избягваме шаблон, да намерим най-подходящите форми. Ако днес сме в предприетия, утре ще бъдем на Балкана — ми разказва секретарят на Градския комитет на ДКМС Илчо Илиев.

Но едно е лошото. Няма комсомолски клуб и младежите скучат. Може би затова са по-често в кръчмата

вечер или събрани по квартали. Необходимо е Градският общински народен съвет да помисли по-сериозно. В селата има добре обзаведени клубове, а Елена прави изключение.

Във връзка с 90-годишнината от освобождението на Елена, XI конгрес на Комсомола и 50-годишнината на Великата октомврийска революция градът ще си припомни героизма на руските войни, сърдечното посрещане през октомври. Пак през този месец ще бъде и научната сесия на тема: „Приносът на Еленския край в съкровищницата на българското възрождане“. Реферати ще изнесат научни работници от БАН.

С нетърпение се очаква радиовикторината, посветена на Великия октомври и рециталът на трите поколения — затова и чавдарчетата се вълнуват.

За да бъде по-действителна формата, зависи от подготовката, от интересите на младежите. Винаги се съобщава с тях. Правим това, което ги привлича. Па събранията те скучат. За-

това отиваме по работните им места, запознаваме се с тях, с работата им. Дори поспорваме. И това се оказва много по-ефективно и полезно — споделя секретарят.

Донаборниците от града са срещали с ятаци, които им разказвали за партизанските борби. Разучили възрожденски песни и военни маршове. Масово се представили на Окръжния донаторен сбор.

Градският комитет на ДКМС е поел шефство над поделението, строящо жилища Златарица — Елена. А дружеството при цех „Персийски килими“ при Градския промкомбинат заедно с комсомолското дружество от поделението организират съвместни срещи, посещения, разговори, запознават се с воинския живот.

Малко градче е Елена. Всяка стара къща тук е история, всяка песен — химн на патриотизъм, всяко име — светиня.

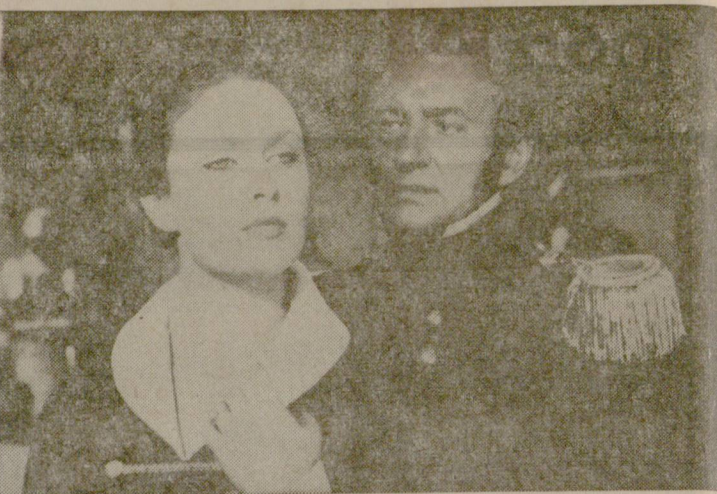
Загърмени с патриотизма на дедите си, мислени от романтиката на съвремението — такива са еленските комсомолци.

В. СТЕФАНОВА

„МАРИША И НАПОЛЕОН“

Пълнен със свеж хумор, с неразделна негова част. Предлаганата творба не е исторически филм. Исторически факт е само арката между Наполеон и Мария Валуевска — подробности са плод на творческа фантазия. Филмът е оригинално съчетание между минало и съвременност, една историческа шего, посветена на непобедимото чувство — любовта. В това се заключава и неговата идейно-художествена стойност. Двете любовни линии от две различни епохи играят известните последици — очарователната Беата Тинкевич (Мария Валуевска в Мариша) и Густав Холубек (Наполеон и Бера-же).

(Филмът „Мариша и Наполеон“ е следваща програма на кино „Девети септември“ — Велико Търново.)

Кадр из филма

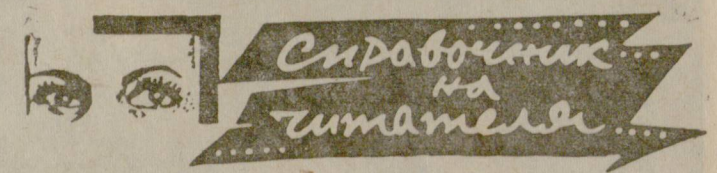
„ДНЕВНИКЪТ НА ЕДНА КАМЕРИЕРКА“

НА КИНОЛОБИТЕЛИТЕ се предлага нова среща с известната актриса Жанна Морю. Режисорът Луис Бунюел е заснел екранизация на едноименния роман на Октав Мирбо. Сценарият на Жан-Клод Карьер и Луис Бунюел съсредоточава вниманието главно върху преживяването на камериерката Селестина в имението „Прибор“. Тук младата жена се среща с най-различни хора: стария собственик на имението господин Рабур, студентката и високомерна негова дъщеря госпожица Монтей, развратния и сприях съпруг, жестокия и своенравен кочинаш и градинар Жозеф, съседите на имението. Селестина се чувства потисната в тази среда и мечтае за Париж. Но се случва едно ужасно събитие, което разтърсва околността

ветгодишно момиченце, към което Селестина се е привързала. И камериерката решава да остане, за да открие убиеца. Нейните подозрения падат върху Жозеф. Тя се обличава с него, обещава да му стане жена, само, за да го разобличи. В неговата борба чувството на вина и физическо приливане, Надделява омарата и Селестина предава Жозеф на полицията. След това животът ѝ взема друга насока.

Кинотворбата рисува ярка картина на загиващото буржоазно общество през тридесетте години. Авторите са се стремили да останат верни на духа на произведението на Мирбо.

(Филмът „Дневникът на една камериерка“ е следваща програма на кино „Искра“ — Велико Търново.)

КИНО

От понеделник, до неделя включително, кината в градовете на окръга ще прожектират:

ВЕЛИКО ТЪРНОВО: „Девети септември“ — „Мариша и Наполеон“; „Искра“ — „Дневникът на една камериерка“; „Труден фронт“ — „Среднощна лунина“ и „Хармоничен брак“; латинско кино „Космос“ — „Мариша и Наполеон“; Профсъюзно кино — „Легенда за Панаей“ и „Сама“, „Владиславски етюди“ „Ние и дефиниите“.

ГОРНА ОРЯХОВИЦА: „Напредък“ — „Две години над пропасти“ и „Опасен мученик“; „Профсъюзно кино“ — „Брак по разум“ и „Шутка“.

СВИЩОВ: „Академия“ — „Мечта“ и „И те ще станат бащи“; „Алеко Константинов“ — „Опасни съпруги“.

ПАВЛИКЕНИ: „Димитър Стоянов“ — „Очарователната девойка“, „Галатини празници“ и „Един мъж и една жена“.

ЛЯСКОВЕЦ: „Христо Ботев“ — „Мълчаливите пътеки“, „Жена за астралеца“ и „Геронте на Телемарк“.

ЕЛЕНА: „Христо Ботев“ — „Сенки над Нотр Дам“ и „Последната роза от Казанова“.

ПОЛСКИ ТРЪМБЕШ: „Коста Стоянов“ — „Доктор Фауст от XX век“ и „Познавах ги само по лице“.

КОНЦЕРТИ

ВЕЛИКО ТЪРНОВО (в летния театър)

УТРЕ, неделя — концерт на гостуващия на нашия окръг Академичен фолклорен ансамбъл „Оро“ от град Нини.

АКАДЕМИЧНИЯТ фолклорен ансамбъл от Нини ще гостува и в Обединение (понеделник), ДРАГАНОВО

(сряда), ГОРНА ОРЯХОВИЦА (четвъртък).

ВТОРНИК — „Естрадно-хумористична панорама“ с участието на Лили Иванова, Борис Голжунов, естраден оркестър с ръководител Иван Пеев, и осем столбни хумористи.

ГОРНА ОРЯХОВИЦА (в летния театър)

ВТОРНИК — концерт на битов състав, с участието на сестра Кушлева.

ДЕЖУРНИ АПТЕКИ

Дневна дежурна аптека във Велико Търново през идната седмица ще бъде аптека № 3, на ул. „Георги Димитров“ 44. Нощното дежурство се изпълнява от новата нощна аптека на ул. „Васил Левски“ 33, телефон 39-70.

ТЕЛЕВИЗИЯ

СЪБОТА — 5. VIII.

19.00 — Новини; 19.10 — „Трите бутлика“ — детски филм; 20.00 — По света и у нас; 20.20 — „Присъдени“ — полски игрален филм; 21.50 — Белия мигути; 22.00 — „Югославия пое и танцува“ — предаване от Люблина; 23.00 — Новини.

НЕДЕЛЯ — 6. VIII.

10.40 — Интервю; „В света на изкуствата“ — предаване от Ленинград; 11.10 — „Вечерни“ — игрален филм; 12.00 — Новини; 19.10 — Изкуството на нашите деди; 19.30 — „Путуване без паспорт; 19.50 — Спортен екран; 20.00 — По света и у нас; 20.20 — „Българското изкуство в чужбина“ — документален филм; 20.40 — Екран от сериала „Град Монте Кристо“; 21.10 — „Вълшебницата от град Китеж“ — филм за певичката Тамара Малашикина; 21.50 — „Албратски мелодии“ — предаване от Загреб; 23.30 — Новини.

САМО ОБИЧ НЕ СТИГА

(Продължение от 1 стр.)

Любна, Пела, Цеца и другата Ваня използват краткото време преди старта към обектите и са измислили една игра, която само те знаят (на снимката).

Щях да забравя ранобуднищата на бригадата — Таня

Това, което градим, трябва да знаем да го пазим — така ни казваше Григор Емилов, заместник-командирът на бригадата. И той, и другите по-големи другари ни учеха да владеем оръжието. Не е достатъчно само обити към отечеството. Нужно е тя да се доказва. Трябва сърчност, умение. И ние коленичехме, залягахме, прицелвахме се. Нищо, че карабината „рита“. Нищо, че вечер рамената болят. Нали родината е доволна. Мила родине!...

Гледам снимката пред себе си. Само преди няколко дни тази моя любимица — Йорданка от първи отряд на първа чета — се докосна до огнестрелното оръжие, а вече с всички поразява „неприятеля“. Нека момчетата да се ядосват. Нека! Те ще ходят войници.

Месеца, нашият бригадирски месец отмина като бързкрила птица. Шафелата предадохме на втора смяна. Ще знаят ли нашите връстници какъв живот живяхме ние.

Х. ЩАСТЛИВАТА
Ср.: Н. КАЧАКОВ
Вонеща вода — Хашинбоаз
Национална младежка
бригада „Христо Ботев“

Не всички могат да преприжат бъдещето. Пленасей ни се в бъдещето. Херберт Уелс видя в него вместо работническа класа някакви тъпи, потиснати роби, послушно изпълняващи заповедите на господстващата класа. Преди победата на пролетарската революция през 1917 г. в Русия много просветени умове — например Хайнрих Хайне — смятаха,

че социалният преврат, в резултат на който на власт ще дойдат угнетените, но слабообразовани класи, ще означава възтържествуване на невежеството, понижаване равнището на културата, на образоваността. Дори някои, които се смятаха за марксистки, предполагаха, че не е възможно революцията да победи преди всичко в Русия, където между трудещите се имаше много неграмотни и слабо грамотни.

— Най-напред просвещаване на работническата класа, на народа, а след това революция — казваха те.

— Най-напред пролетарска революция, след която просвещаването на масите ще тръгне с великански крачки — твърдяха Ленин и партията на комунистите.

Петдесетте години показва кой беше прав в този важен принципиален спор. Как би изглеждал светът, ако болшевиките чакаха господстващите класи, „да просветят“ работниците и селяните?

Но болшевиките не чакаха. След като извърши социалната революция под ръководството на партията на Ленин, руската работничес-

ка класа възглави и последвалия след Октомври продължителен процес на културна революция — овладяване на богатствата на световната култура и създаване на нови културни ценности.

И ето убедителният резултат от културната революция в страната — около 50 на сто от всички съветски работници сега имат пълно

губройните специалисти и опирайки се на ентусиазма на работническата маса, можаха в кратък срок да възстановят и организират работата на разрушеното народно стопанство. Работническата класа, основната маса от която едва се приобщава към образованието и културата, издигна от своята среда видни дейци на тех-

Работеха за десетина и същевременно учеха във вечерни училища, задочни и вечерни техникуми и институти. В страната бе въведено задължително отначало 4-годишно, след това 7 и 8 годишно образование. През войните и първите години след войната се даваха само технически познания. Но постепенно обемът на общооб-

Високообразованият работник в страната на съветите

и непълно средно образование. Тази цифра е символ на дълбоките промени, станали за половин век в съветското общество.

Още в зарята на съветската власт червените директори из средата на работниците, често пъти малко грамотни, но имали несравнен жизнен опит и точно класово чувство, използвайки техническия опит на немно-

никата — такива като изобретателя на спиратката Казанцев, създателя на минния комбайн Вахмустки, творец на първата в света поточна линия Иночкин и т. н. В средата на 30-те години министър Алексей Стаханов сложи началото на движението, което измени представите за производителността на труда. Нормите, възможното и невъзможното.

разователните познания нарастваше и в системата на професионалното образование. Тази система подготви над 17 милиона квалифицирани работници.

Сега се въвежда задължително средно образование в цялата страна. Това означава по-нататъшно увеличаване на относителния дял на високообразованите хора сред работническата класа.

Непосредствено след културната революция в съветската страна се извършва научно-техническа революция. Все повече науката става непосредствена производствена сила. Без научна основа сега е немислимо съвременно предприятие, немислим е ефективният труд на милиони. Техническата революция означава все по-голямо насищане на производството с автомати, поточни линии, изчислителни устройства, теленаправляващи механизми. В социалистическото производство главна фигура е работникът — монтьор, механик, ръководител на производствения процес. Именно тази категория работници в СССР расте най-бързо. Докато броят на работниците и служителите общо в страната се е увеличил през 1965 г. в сравнение с 1913 г. почти 6 пъти, броят на най-квалифицираните групи металици — инструменталисти, матричари и механизми — за по-малко време, от 1926 до 1959 г., е нараснал 21—23 пъти, броят на монтьорите и акордьорите — 65 пъти.

В съветските предприятия нарастват преди всичко професните, които изискват специална подготовка, познания по електротехника, автоматика и висша математика. В редица производствени съществуват работнически специалности, изискват не само средно, но и висше образование.

Само половин век е изминал от победата на пролетарската революция. За това време в страната на съветите се създаде съвсем нова работническа класа. Тя е възприела най-добрите черти на революционния пролетариат — неговата самоотверженост, колективизъм, уменията да възглави движението на всички трудови класи, неговият интернационализъм. Тя е възприела нови важни черти — става класа на образовани хора, овладели и техническата и хуманитарната култура. Класа с такива качества досега не е имало в историята на човечеството. Тази класа и в сегашния етап на развитие продължава да бъде ръководната сила на съветското общество.

ИЛЯ АГРАНОВСКИ
комментатор на Агенция „НОВОСТИ“

ПЪТ ЗА ЛИКВИДИРАНЕ НА РЪЧНИЯ ТРУД

Голям дял за осъществяването на повелата на Партията за решителен прелом в нашата икономика имат и колективите от системата на ДСО „Транспред“.

Рязкото увеличаване на товаропогоците и недостатъчния вагонен и автомобилен парк на ложиха коренна реорганизация и в товаро-разтоварната, превозната и в експедиционната дейност. В сравнително къси срокове, с правителствен документ, се задължава ДП „Транспред“ да въведе комплексна механизация, контейнери-палети и бокспалети във всички етапи на товаро-разтоварните процеси — от склада на товародателя до склада на получателя.

В нашия окръг с товаро-разтоварна дейност са заети 1600 работника от „Транспред“, чийто тежки физически труд е бил причина за голямо текучество, неоправдани престои на превозните средства и отгук за повишаването общата стойност на превозите. С всеки изминат месец работниците намаляват, а работата се увеличава. С въвеждането обаче на механизацията се може да се реши въпросът за недостатъка на работната ръка, че се подобри трудовата дисциплина, че се ускори обработването на вагоните и автомобилите, че се даде възможност на почти всички работници да се преквалифицират в механизатори.

Деветият конгрес на Партията постави важна задача пред „Транспред“ — да се механизират 70 на сто от товаро-разтоварните работи, а до 1980 г. да бъде напълно ликвидиран ръчният труд. Постигнатите резултати в годините от създаването на „Транспред“ са гаранция, че тази задача ще бъде изпълнена. Например за първото шестмесечие на т. г. сме постигнали 40 на сто механизация обработка на общия обем на товарите и 60 на сто на товарите.

пристигнали с вагони. Сега предприятието разполага със 150 различни типове машини, оборудвани с различни захватни устройства, които обслужват от 340 механизатори. Деведесет и пет на сто от вагоните с насипен товар на територията на окръга се обработват механично. Сто на сто е механизирани производството на керамичните фабрики в Полски Тръмбеш, Павликени и Бяла черква.

Икономическият ефект за народното стопанство от палетното обработване на керамиката е много голям. При ръчно натоварване и разтоварване на един 4-тонен камнион с керамика са необходими 65 минути, а при механизация — от 10 до 15 минути. Всичко това ускорява оброта на превозните средства и намалява тежкия физически труд. Освен споменатите товари тази година се ще обработва механично и захарното цвекло по всички гарови пунктове на територията на окръга. Наред с това, до края на годината ще се палетизират празните буркани и бутилки, които консервните фабрики и винозаводите получават от София и стъкларските заводи в Плевен и Нови пазар. Съгласно сключеното споразумение със Съветския съюз за износ и внос на товари с палети и бокспалети в скоро време се предвижда от базата на „Булгарплад“ — Горна Оряховица да се натоварят 200 то на домати за Съветския съюз. Предстои също прилагането на палетно обработване на консервите и брашното.

Изниква въпросът, след като този прогресивен начин на работа има огромно стопанско значение, направеното досега съответствие ли на възможностите на нашия окръг?

Трябва определено да кажем, че направеното е съвсем малко. Действително палетизирането

на товарите е сложен процес. За осъществяването му са необходими удобни складови бази, рампи и площадки за спойкойно манипулиране на механичните средства. Но основната причина е в недостатъчната настойчивост от наша страна и тясноведомствените разбирания на много ръководители на предприятия, които не проявяват интерес към този начин на работа и не съдействуват за неговото внедряване. Например още в края на 1965 г. от страна на „Транспред“ беше проучен въпросът за палетизирането на керамичното производство в ДКЗ „Мизия“ — Горна Оряховица. В продължение на няколко месеца обаче ръководството на завода по най-различни причини отхвърляше нашите предложения и бяхме принудени да започнем работа в Бяла черква. И сега, въпреки нашето желание и заповед на заместник-министъра на строежите, че започнем палетизирането в „Мизия“ едва през второто полугодие на 1968 г. Подобен случай съществувал и във винозавода — Павликени, където условията са най-изгодни за механично обръщане на куката стъклария и готовата продукция, но ръководството не проявява добро разбиране и категорично отхвърля предложението ни.

Палетното обработване на товарите е въпрос, който не може да се реши без съдействие на съответните предприятия. Сега, когато въпросът за ускоряването на техническия прогрес е всенародна грижа, върваме, че ръководствата на всички предприятия ще проявят разбиране и ще окажат необходимото съдействие на клоновете на „Транспред“.

Петър ГЕНЧЕВ
директор на ДП „Транспред“ —
Горна Оряховица

КЪДЕТО СЕ РАЖДАТ ВИСОКИТЕ ПРОЦЕНТИ

Отминаха първите кратки, но тревожни събрания в ДИП „Училищна мебел и пособия“ — Елена. Хората предлагат, отхвърлят, спорят, понякога се горещат повече от необходимото, но изходът винаги намират.

Няма материал за чиновне-ния моят да правят линии, ли-неали, кутии. А понякога материалът ги затруднява. Отно-во кратко събрание в петминутната почивка и все там в точиларната. След тях остават споровете и победният от недо-пушените цигари под. Пред-гях си са о решението, ко-то трябва да се изпълнява. Три-четири-пет дни всички пре-минават на смени. После все-що започва да тече нормално. Запланали 25 хиляди линии, а произведи 52 хиляди. Запла-нували 500 линеала, а изгра-ли 800. Цифрите са произвол-ни, но правилно отразяват дей-ствителността. Цифри... Вяр-но — линеали винаги се тър-сят — значи може още. На-шите задгранични приятели на-кат с нетърпение пратката. Бързат всички.

Така се раждат процентите. Наистина трудно се разказва за тях. Цифрите си остават цифри. По-лесно е да опишем радостта на работниците от новите машини — румънската фреза, двата абрихта, унгар-ските шраймуси. Става им леко на хората, не защото се боят от трудностите. Не! Просто виждат бъдещите резултати. При тях е винаги така, защото хората живеят заедно, помагат си винаги, машините рядко стоят. Младите постоянно се учат от по-опитните, поч-ти всички без изключение са носители на някакво звание — ударник, най-добър в професия-та, качествен или ударник на комунистическия труд. Има работници с няколко звания. Трудят се истински будните балканджии в чест на славния юбилей на Великия октомври и годишнината на Девети сеп-тември.

Г. Гърдев

Прасковената градина в Стражишкия кооператив се оглася от весели песни. Звоното на Мара Генкова за кратко време пре-даде за износ над 21 тона плодове.

На снимката: комсомолката Радка Иванова всеки ден бере над 300 кг праскови.

Сн.: Н. КАЧАКОВ

РУСАЛСКИ ПРОБЛЕМИ

Винаги можете да отидете в село Русала. През деня пътуват постоянно автобуси, които свързват Велико Търново с Павликени, Левски и Плевен. По-рано жителите на селото, за да се придвижат до Велико Търново дълго време трябваше да чакат „благословеното“ на кондукторите на единствения автобус или да изминат три километра до гарата.

Хората са гостоприемни и ще ви посрещнат както трябва. Само че хубавите впечатления ще бъдат помрачени от лошия път. Шосето от Самоводене до Русала е в невъзможно състояние. Дали винаги е в Окръжно пътно уп-

равление или в Общинския народен съвет — Самоводене, не се знае. Фактът си е факт! Трябва да се вземат мерки.

Селото разполага с един магазин за бакалски и хранителни стоки. Проверих за някои стоки от първа необходимост и голямо беше учудването ми, когато разбрах, че за жителите те са дефицитни.

Прегледах заявките на магазинера Иван Хинчев, и си извадих някои бележки, които не са съвсем безинтересни. На 24 юли той е дал заявки за някои стоки като: вили оборски, като не е получил нито една; кофи емайлирани — няма; тенджери емайлирани — няма; котлони — получен само един от 9 лв.; електрическа печка „Мечта“ — останала само мечта за кандидатата; тенджери обикновени — няма; ножчета с дървени дръжки — няма; ножки комбинирани — няма; лимонена киселина — няма; месна консерва — няма; рибна консерва — няма; яма, яма, яма... Получен е само сапун за пране, кафе и... 300 пакетчета дъвка!

Рибни консерви са получени аа последен път на 13 юни и от тогава до сега даже и за мостра няма. На 1 юни е изпратен пастет и е изкулен веднага от населението. В същност, сега в магазина е празно. Хората се връщат вечер късно от работа и търсят нещо за храна, но... няма! От време на време карантин и телешки глави (без мозък) се появяват в магазина и то само в четвъртъчен ден. На 27 юли бяха докарани са лам, бахур и прясна наденица. И това е. Русалчани отново трябва да чакат за следващия четвъртък.

Някои от хората решили да си купят хладилници. Да, но записването става в Самоводене. Ако там има 100 души кандидати, 101-ят има да чака...

Много проблеми възникват жителите на с. Русала.

Салонът, където се прожектират филмите, е единствен в селото. Той е за театри, той е и за кино и за събрание. Не са създадени минимални условия за работа на кинемеханика. Зрителите си плащат билета и заедно с музикалното оформление на филма трябва да слушат и бръмченето на киноапарата.

В по-голяма част от селото напрежението на електрическата мрежа е под 170—180 волта. Лампите едва мъждукаят, а да не говорим, че във всяка къща има котлон, телевизор, водна помпа, радиопарат... Проводниците не са подменени от 1945 г. Трансформаторът е заплуван да се строи през 1969 г. Дотогава поне проводниците трябва да се подменят, за да се създадат нормални условия за работа на електроуредите.

Може да се каже и за лошото качество на хляба. Винаги не трябва да се хвърля на майдора. От разговор с някои другари от селото разбрах, че складовите са изчистени и последното брашно, състояло и не дотам качествено, е ладено в производството.

Интересно е да се знае само, дали търговската трябва да се съобразява с вкуса на потребителя или потребителя трябва да купува това, което му предлагат търговските организации? Може би на този въпрос най-добре ще отговорят Окръжният кооперативен съюз.

Иван УЗУНОВ

В НИВИТЕ НА МИХАЛЦИ

Отминаха усилените дни на жътвената кампания. В борбата за прибирането на хляба проявиха голямо усърдие и механизатори, и кооператори. Най-добри обаче бяха комбайнерите Недялко Георгиев, обжален 2470 дка и овършал 912 т зърно, Тодор Ангелов и Антон Стефанов.

Едновременно с прибирането на реколтата от есенниците не бяха изпуснати и другите основни задачи — поливането и дълбоката оран. Поливат се царевична и захарно цвекло, слънчоглед и дини, люцерна и други култури.

До първи август са полети общо над 10 000 декара. Поливатка и в четирите села на кооператива върви добре.

С усилен темп се изпълнява и другата основна задача — дълбоката оран. И тук успехите зависят главно от усърдието на механизаторите. Те вече са направили на 5080 дка дълбока оран. Това е 40 процента от цялата площ. Изгледите са дълбоката оран да бъде завършена в най-благоприятния агротехнически срок.

А. Цанкова

По следите на нашата критика

В брой 85 от 15 юли 1967 г. на вестника беше отпечатан критичен материал за трудовата дисциплина в Локомотивното и Електролокомотивното депо — Горна Оряховица.

В писмо от 29 юли началникът на Локомотивното депо ни съобщава, че критиката е правилна и навременна.

„Статията беше разгледана от административното, партийното и профсъюзното ръководство и след това на общи събрания в работилницата и експлоатацията. Взеха се конкретни мерки. За пристъпването на административния персонал е определен да се грижи служител, който след сигнала за започване на работа взема книгата и я представя на началника на депо. На закъснените за работа се търси най-строга

отговорност. В работилницата се обвърна сериозно внимание на началниците на смените и на майсторите по ремонта за изпълняване на работното време. Покушките от пазилонна се извършват в извънработно време... Изготвен е проекто-правилник за вътрешния трудов ред в депо, който ще бъде обсъден от актива и от целия колектив.“

Подобен е отговорът и на началника на Електролокомотивното депо. В писмото си от 27 юли между другото той ни информира: „Пред целия колектив е разгледана статията. Засилен е контролът за навременното почване на работа и за изпълняването на работното време.“

В-к „БОРБА“
Стр. 3, бр. 94, V, VIII, 1967 г.

В ДОЛНА ОРЯХОВИЦА ПОЛИВАТ

Неусетно с поливача Петър Величков навлизаме в блока с избуяла царевича. Над шумното зелено море, догдето погледът стига, „вали“ дъжд... Слънцето прелича жарко. На небето — нито облаче, но над царевичната „вали“ дъжд. Водните струи от разприсквачите се достигат една с друга, сключват в обръч целия блок. И не е чудно сега, че 600 дка царевича в Долна Оряховица например се полива само от 3—4 кооператори.

С окончателното завършване и пускане в експлоатация на новата напонтелна система за стационарно и полустационарно поливане — ще бъде отменен трудът на десетки и стотици поливачи, ще се увеличи многократно производствеността, ще се подобри качеството при напояването. На боев пост в тези решителни часове са помпирите и поливачите. В отделни участъци е преминато към денонощно поливане. От ранна утрин до късно вечерта помпирите Иван Дервишев, Марин Гечев и Никол Лазаров бдят да не прекъсне потокът от вода. Отлично работят в полустационарните напонтелни полета кооператорите Тодор Братанов, Марин Атанасов. Те поливат по 80—90 дка захарно цвекло на ден.

С ускорен темп върви поливането и в участъците Върбица, Писарево, Бреговица, Горски Долен Тръмбеш. Всички налични хидротехнически мощности са пуснати в действие, като само тази година са построени 5 нови помпени станции. Поливатка площ в ТКЗС — Долна Оряховица значително се увеличила и достигна 25 000 декара. Повече от 16 000 дка от тези площи, заети главно с царевича и захарно цвекло, вече са полети. Полети са и над 500 дка втори култури.

Работата по напояването върви успешно и досегашните резултати са добри.

Буди тревога обаче фактът, че някои бригадири не изпращат достатъчно поливачи на обектите. Особено остро се чувства недостигът на хора при полустационарното напояване. Нужна е още по-добра организация на работа, пълно мобилизиране на силите, за да бъдат полети в срок всички култури.

Ст. АГОВ

НА ВРЕМЕННА ПОМОЩ

Голяма е благодарността на целия колектив от Опитната станция за зеленчукови култури в Горна Оряховица към военнослужещите от И-ско полделение. Те оказва помощ при отглеждането на посевите и прибирането на реколтата.

Богата есенна реколта от зеленчукови семенепроизводни посевни зрее в блоковете на станцията. В отлично състояние са семенниците

на лука, праза, морковите и посевите от дини и краставици.

В посевите, заедно с работниците и служителите, работна бойците от полделенията на офицерите Вутов и Матеов. Благодарение на тяхната помощ навреме бяха извършени всички агротехнически мероприятия и сортово то почистване.

К. Панайотов

Хора, с които се гордеем

ТЕЛЕФОНИСТКАТА ПАРАСКЕВИЦА ЦАМПАРЕВА

Преди 19 години в телефонната зала на ПТТ станция — Свищов влезе дребно и слаба девойче, облечено в черна ученическа престилка, с умни черни очи, изразяващи тревога.

Параскевица Цампарева — запозна се с венилото тя. Боязливо огледа номераторите, дежурните и поклова погледа си върху сръчните им ръце.

— Ало, София, София, не ме прекъсвайте!
— Варна иска!

— За Пловдив по бързата покана предавай!

Много дни след това Параскевица пак задържаеше погледа си върху сръчните ръце, които бързо установяваха и без погрешно разпознава връзките. Тя добре помни тези първи дни на тревога и разочарование: „Ще успее ли да започне толкова много неща: номерата над 200-та поста, посоките и изходите на междуселищните връзки, таксите и редица още манипулации, които трябва да брда изпълнява!“

Тя се разколеба.
— Ще свикнеш, Кинче —

успокояваха я по-опитните телефонистки. И търпеливо я учеха, поправяха.

С всеки изминат ден ръцете ѝ изработваха по-уверено. Тънките и нежни пръсти сръчно се провираха между плетениците от инуриове. Обикна работата и хората. Чувствуваше тревогата им и бързаше по-скоро да им даде изисканата връзка. Бързаше да им помогне. Друг път приемаше чуждата радост като своя и се радваше от сърце. Колежките ѝ скоро ѝ избраха в профкомитета, а след няколко години — и за председател на профорганизацията. Кинчето работи с жар. С черните си свениливи очи и с откритата си жизнерадостна усмивка тя можеше едновременно и да разтушава, и да прави радостта на хората по-радостна.

Дните летяха в труд и напоежение. Телефонистките бързаха, бързаха по номераторите, по уличите, в къщи. Заведно с това бързаха и годините. Номератора с 200-та поста за минаха с 300-линнен. Работата стана по-напрегната. Опитите и на най-опитните като че не достигаше. Тогава Кинчето стана инициатор за разучаване опыта на светската телефонистка Смирнова, който целният колектив започна да ценова. Кръгосаните манипулации, образцовото поддържане на работното място, стегнатостта в репликите и много още работи научиха те от тази светската стахановка. В почина на светската стругарка Жандарова за образцово изпълнение на всяка производствена операция при верижния работен процес тя откри широки възможности за приложението му в телефонната служба при установяване на връзките. Голява за момента спаси честта на колектива. Увеличението на постове не влоши качеството на работата, напротив, тя беше подобрена.

В сръчните ръце на Кинчето започнаха да се заглеждат „ловите“ и тя уверено и търпеливо им вдъхваше вяра и сили. Попадаше своя богат опит, събрал всичко най-хуба-

Тринадесетте строители, обединили усилия в задружната бригада с ръководител Здравко Даракчиев, са на строежа на Керамичния завод в Вутово още от началото. Тия хора влагат цялото си умение и сърцата работят всеки ден. Сега, пред пускането на завода в редовна експлоатация, строителите са навсякъде и довършват окончателно всеки обект. Трудовите си норми те редовно изпълняват над 200 процента.

Снимка: Н. ДИМИТРОВ

Нови стихове

ВЪЗРАЖДАНЕ

ПОЕТИ от различни поколения пера топиха в твоите предания. Израсна ти в безброй стихотворения с палати царски, с кули и въстания.

А плачеха по Царевец руините, затрупани от тежка пръст и бурени: — О, няма ли поне да ни отринете да видите лицата ни обрелни?

И кандилата в църквите догаряха и ослепели падаха светините, а съзлите в очите гневни пареха; — Спасителю, къде се още криете?

И Търновград — градът на романтиците възкръсва като феникс от руините, блести на Десислава със зениците, не угасени още от годините.

Христо МЕДНИКАРОВ

ЕДНА КАРТИНА МЕ ВЪРНА В РОДИНАТА

Унгрия, май, 1960 г.

ПОЛЕ. Не наше, а същинско наше. И макове, макове — пламнали хашева в златка. Досущ нашите, досущ нашеник надяват се птиците и маргаритки цъклят ресници. Дъх на люляци, като по Люлин, като във Търново да съм се върнал.

Разприда се слънцето и всяка нишчица негова негли ръси пращец по росата. Отпи ведрина сърцето опито и трепна в гърдите. То ни от златка, ни от маковете, ни слънчева светлина. Без глътка, без чаща пи. Пиха устата ми, пиха очите ми, ни душата ми!

Илия МОНОВ

УЛИЦА „ГУРКО“ ВЪВ ВЕЛИКО ТЪРНОВО

ПРОСТО боядисани къщурки се тълпят от двете ѝ страни, сякаш втъкнали на пояс хурки сбрали са се нашенски жени. Като сабя — тясна и извита — улицата блясва между тях. Тя им шепне как със своята свита Гурко тук е вдигал облак прах...

Ала не за старата му слава аз обичам той кът познат. Не. За мен той просто представлява моя някогашен детски свят.

Антон ШИКОВ

НОКТЮРНО

В ТЪМНИНАТА прилеп бие тъмни като нощ крила. Тръгна Пенчо Каралиев от люцернов дъх обял.

Сбира в кошница прохладата, бясен от щурци. В резедата метеори падат, сякаш златни общи.

Кошницата със прохладата, с песен от щурци, се превърна във балада с рими-общи.

Слънцето от сян подито ближе облакът червен. Пише омагьосаното утро баладични стихове.

Няма тъмнина. Не бие прилеп като нощ крила. Иде Пенчо Каралиев с метеори в своята длан.

Пенчо КАРАЛИЕВ

Борба

ДА РАЗПЕРИ КРИЛЕ ЯТОТО!

Разговор с поета Атанас СМИРНОВ — заслужил деятел на културата

ДОМЪТ НА ПОЕТА АТАНАС СМИРНОВ в Дряново е любимо място за младите литературни творци от Велико-Търновски и Габровски окръг. Рядко минава ден, през който нашият бай Атанас да не бъде посетен от млад автор от Велико Търново или от окръга.

Атанас Смирнов се радва на нашите посещения. Той чете наши творби, насърчава ни, посочва ни грешките. И винаги подчертава, че за да върви творецът по този път е повече от нужно глед — упорит, къртовски труд.

Неколкуна членове на Литературния кабинет от Велико Търново и журналисти от редакцията на „Борба“ тези дни отново бяхме гости на бай Атанас. Представител на кабинета и на редакцията използва случая и води с него следния разговор:

— Другарю Смирнов, чудесен е автографът в книгата на Радой Ралин „Моля, заповидайте“, която той Ви е подарил: „На Атанас Смирнов, поета и човека, превърнал Дряново в Мека“. Разбираме, че има предвид младите, които от години вече идват при Вас. Десетници ли са те, стотици ли? Вие знаете най-добре. В това отношение ние, великотърновци, имаме предимство, че сме толкова близо до Дряново. Оттам тези чести посещения, тази възможност да чуваме по-често заразителния Ви смех. А какво бихте ни казали във връзка с автографа?

— Нищо повече от това, което ясно е изразено. Радой го е казал и другите и то значи толкова много. В същото време то ни и забавлява. Казвам „ни“, защото имам предвид себе си и вас. Дали Дряново е Мека не зная, но зная, че много труд се е полагало, за да излезе нещо от нашите свещи, от съвместната работа с младите, от честите творчески контакти, от взаимната любов и дружба. Има обаче въпроси, по които трябва да се поговори и то съвсем сериозно и определено.

— И какви по-точно? Вярно е, че да се каже само Мека не е достатъчно. Не се изчерпва въпросът за работа с младите и с чувството на благодарност, което те самите Ви изразяват.

— Тъкмо това искам да подчертая и по него да споделя с Вас. Предстои ни много работа за на-

пред, Ятото край Янтра трябва да разпери криле. Трите сборничета „Янтра“ показаха, че то има сили за нови полети. Казвам го малко фигуративно, за да изразя по-ясно една своя надежда.

— А къде да се разперват тези криле, къде?

— Ето това е един конкретен въпрос. Къде? Бих казал — и по какъв начин? Младите трябва да виждат творбите си напечатани. Те трябва да бъдат оценени от читателя. Нещо повече: да бъдат обикнати. Имат ли вече имена, които се знаят? Разбира се, че да. Нима последните стихове на Виктория Генова са по-малко от тези на нейни колеги от София? А книгите на тези ѝ колеги излизат по витрините, а Виктория мечтае за първата си книга. Защо да бъде така? Защо да мечтаят за тази книга Димитър Горсов, Драгомир Петков, Пенчо Каралиев, Илия Монов, Христо Медникаров, Йордан Карастоянов, младите разказвачи? Вярно е, че някои пробиха леда — Атанас Мочуров, автор вече на три книги, Георги Данчев, Стефан Вълков — но те са малко. Трябва да помогнем и на другите да го сторят.

— А по какъв начин?

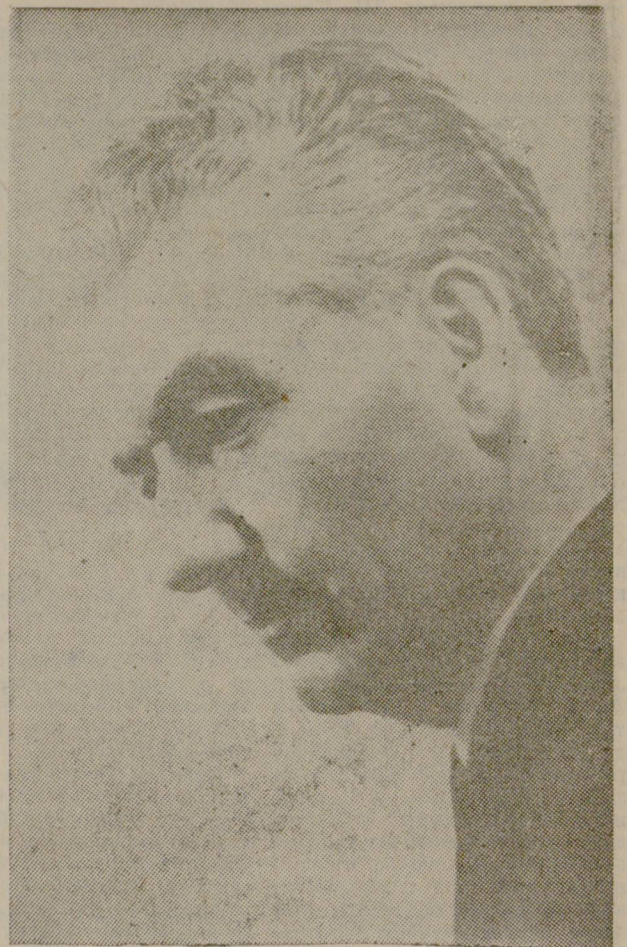
— Като се поставя по-настойчиво този въпрос пред Съюза на българските писатели и пред издателствата. Настойчиво и авторитетно. И да става това и от страна на някои институти и организации във Велико

Търново. Трябва да се поведе разговор на тази тема. Въпросът за нас ще се реши най-добре и като се създаде трибуна на творците от провинцията. Говори се вече за списание „Янтра“. Взето е становище по него, дадени са обещания. От своя страна ще правим възможно тези обещания да се изпълнят. Списанието ще бъде една школа за младите, един обединителен център не само за тях, но и за творческата ни интелигенция от провинцията. То ще бъде списание за литература, изкуство и обществени въпроси. Едно трето наше литературно списание, след „Септември“ и „Пламяк“. Не се изключва възможността в него да сътрудничат писатели и от столицата, особено тези от Велико-търновския край. В списанието ще се очертаят творческите физиономии на нови имена, ще даде зелена улица на утвърждаващите се, от друга страна, ще придаде красота и одухотвореност на всичко, което се прави за развитието — обществено, културно и духовно — на Велико Търново.

— Идва ни на ум пак за Мека...

— Е да, но вижте какво е казал Шолохов в разговора с младите си гости: „Трябва да се помага на младите. Те от своя страна не следва да се одрямват под крилото на бивачките, защото литературният процес е преди всичко дело на самия творец.“ Тези думи на Шолохов важат за мнозина. За нас, естествено, работата се поставя в по-друг аспект. Ние си мислим и мечтаем за една по-дружеска атмосфера в разговора с младите, за една връзка, при които и ще се обсъжда всичко ново, и ще се спори по него, и ще става достойствие на трудежите се чрез литературните четения, и ще се откриват всички, които обичат литературата и живеят с нея. Така мисля аз по тези неща и смятам, че съм на прав път. Или може би греша? Може би искам невъзможното?

Гостува ни поетът Младен ИСАЕВ

Младен Исаев

БЪЛГАРИЯ

НАД ЛЮЛКАТА МИ СВЕЖДАЛ СТАРИЯ
НАЛКАН СОКОЛОВИ ОЧИ
И ШЕПНЕЛ ИМЕТО: БЪЛГАРИЯ.
И ТО ОСТАНА ДА ЗВУЧИ:
ЗВУЧИ В ГЛАСА НА СИНОВЕТЕ,
В ХИЛЯДОЛЕТНИТЕ ГОРИ,
В РЕКИТЕ,
В БУРИТЕ,
В МОРЕТО,
В САМАТА ТИШИНА ДОРИ.
ПОД СЛЪНЦЕ ЧЕРНОЗЕМЪТ ДИША,
ОТ КРАЙ ДО КРАЯ ЗАДИМЯЛ.
ЧОВЕКЪТ С ПЛУГ ПОЕМИ ПИШЕ
ВЪРХУ ЗЕЛЕНАТА ЗЕМЯ.
ВЪРВИШ ПРИШПОРИЛА, БЪЛГАРИЮ,
СТОМАНЕНИТЕ СИ КОНЕ,
БАЛКАНЪТ В ЯСНИ ЛЪЧЕЗАРИЯ
ВШИИ МОГЪЩИ РАМЕНЕ.
СТРОГ ПОГЛЕД ТИ СИ УСТРЕМИЛА
НАД СТРАНДЖА
И НАД ЕЛТЕПЕ,
КЪДЕТО БЕЛИ ЕСКАДРИЛИ
ЗАКРИЛИ ТВОЕТО НЕБЕ.
ПРЕКЛАНЯМ СЕ ПРЕД КРАСОТАТА,
ПРЕД МЪЖЕСТВОТО И ЧЕСТТА,
ПРЕД ВСИЧКО ХУБАВО И СВЯТО,
КОЕТО ТИ НИ ЗАВЕЩА.

Димитър НАЧЕВ

РАЗКАЗ

брави за оцета. Причерня я пред очите, защото цяла седмица чакаше Коля да си дойде в събота и да свърши сто и двацет мъжки работи. Изхвърля навън и зашляпа в локвите с големите си гумени чевръли.

— Ше го начакам аз, мътната да го отвлече — поотвори тя десет пъти, докато стигне до къщата си. — Ше го начакам, гражданин префрушен.

В двора влезе прасето ѝ. Като чу изтракането на мандалото, закича. Тя го наби да не кичи, а подир туй помани квачката с пилецината да ги нахрани. Докато къпяха, по навик ги преброи и преброи с две по-малко. Сети се, че едното вчера го удави джидът, а другото се беше загубило. Днес и е омраза погледна кокошката:

— От тебе квачка не става — рече ѝ тя и тръгна по двора да търси пилето.

— Пиле, пиле, пиле — викаше му тя, ала пилето го нямаше никакво. По това време часовникът удари пет пъти и ѝ дойде наум, че ако водата не беше отвлечена моста, Коля щеше да си е тука от пил час и щеше да опаша телената мрежа около фантините с пилера и доматите. Изгря и слънцето. Вятърът оуха облаците и то се ухили две педи нависоко. Ако Коля си беше тука, тя щеше да го нахара да закове една вързина от сивава до хубавата за простор, че да простре черните да изсъхнат, дето ги наморки джидът от първия ден, когато ги завари да преклопат кооперативното нивело и в къщи нямаше кой да ги прибере.

Като мислеше тия неща и като викаше на пилето да се покаже, тя видя, че някъде дупера се показа главата на Стойка Горбанката. Тя Стойка сигурно беше стъпила на она камък, дето стоеше обленат отиван на дупера, а Колонина и заради него се ядосваше и се беше мичала да го претъркува, ала не можеше. Сета Горбанката го използваше за стъпало и протегаше шия над дупера, да огледа целия двор — от дървинка до кочината чак.

— Колонине, марини — извика тя. — Дойде ли си твоят Коля, марини?

— Няма го, чумата да го тръшне! — отвори Колонина и на свой ред помисли: — Ами твоят хубавишкъ не е ли го?

— Откъде ще го има, като водата отвлякла моста — рече Горбанката — и източи шията си още повече. — Няма го, мътната да го отвлече! Отиде ни денят марини, на халост ни отиде хубавишкъ ден. — Отиде и, като нима да отиде, ала са се още повече Колонина и ритна не-

тела, че ѝ се вреше из краката.

— Аз викам — предложи тогава Горбанката, — да вземем, че да отидем да видим няма ли спадане тая вода, марини.

— Добре викаш — съгласи се Колонина, затвори прасето в кочината, прибра квачката с пилецината и залости портата надире си.

Като минаха край Узунката улица, те извикаха и другите жени, дето мъжете им работеха в града, и всичките купом тръгнаха към моста. Той беше на километър и половина извън селото. За двацетина минути стигнаха реката. От дървения мост нямаше и помен. Водата беше ниспаднала и само два кола, като два строени заба стърчаха над нея. Отатък, на другия бряг, мъжете седяха на дъланите греди за новото читалище и играха карти. Като видяха тая работа, на жените съвсем им причерня. Горбанката взе един камък и го хвърли срещу тях, но той камбурна във водата.

— Хей! — извикаха жените. — Хей, какво правите, бре?

Мъжете се правеха, че не чуват и пласкаха картите, та пушек се вдигаше.

— Хей, глухи ли сте бре, че не чувате? Тогава те оставиха картите и извикаха:

— Чакаме...

— Какво чакате, бре?

— Чакаме да спадне водата, че да минем.

Жените извикаха още по-силно:

— Виждаме какво чакате, виждаме... Хай идвайте си бре, че мръкна.

Мъжете погледнаха водата, погледнаха слънцето и заклатаха глави:

— Дълбоко е, марини, ще се удавим.

Жените още поведоха се ядосаха, за претнаха поли и заплашиха мъжете си:

— Дълбоко ли? Я да видим колко е дълбоко?

Кълките им бянаха като мрени и нямаше как, мъжете събуха панталоните си и нагизаха във водата:

— Ше ни отвлече, марини, какво сте се разбързали. Няма да ви избягаме.

Но реката не ги отвлече. Като минаха на другия бряг, навлякоха панталоните си. Жените им си ги прибраха в къщи. До вечерта всички до един се развиха. Жените хукаха до Барма да купуват вино и чер пилер — да ги лекуват.

— Нищо не става вече от нашите мъже — оплакваха се една на друга и се ядосаха. — Пограбданиха се, изнежиха се.

През есента селото започна да прави нов мост от бял камък...

В хиландолената
исбори не български
древна ато ситолица Велико-
Търново е играла забеле-
жителна роль в отсего-
дваше свещеното право
на наряда ни да бъде сво-
боден.
Потрелавали на Велико-
Търново да възобновява
и нани зе днешните и
будещите поколения на-
мештините на славното
историческо минало.
И.Исаев